

lunde, har studeret i dets Forhold til Grundloven, fordi der kom Forslag ind af saadan Art ogsaa til mig, da jeg fungerede som Formand her i Tinget. Jeg erkender jo fuldt ud Grundlovens klare og tydelige Bestemmelser, men jeg erkender ingenlunde, at dermed skal være ment, at det absolut er Kommunerne, der skulle eftergive. Er det det, saa er jeg ganske enig i, at der kan opstilles bestemte Regler for Opfyldelsen af denne Pligt, thi det behøver jo ikke blot at være en Ret, men ogsaa en Pligt. Men jeg hævder ogsaa for Staten Ret til at affatte en Fattiglovgivning saaledes, at den bestemmer Eftergivelsen og dens Regler. Desuden kan jeg ogsaa i Forbindelse dermed gøre opmærksom paa — det vil sige, jeg skal ikke udføre Tanken videre, men blot henlede Opmærksomheden derpaa — at Udtrykket i Grundlovens § 84 ingenlunde er adækvat med Fattigunderstøttelse; der kan være mange andre Former for offentlig Understøttelse til trængende end absolut den, der gaar ind under § 30 om Fattigunderstøttelse. Summa Summarum: Jeg slutter mig til det nævnte ærede Medlems Udvikling i dette Spørgsmaal og anbefaler meget at stemme for Underændringsforslaget under Nr. 25; hvis ikke dette vedtages, saa stemmer jeg selvfølgelig for Ændringsforslaget under Nr. 24; men maa ogsaa der henstille til det ærede Udvalg at ændre Sproget noget i dette Ændringsforslag. Vi have alle disse Bestemmelser deri og ende tilsidt med dette: „og har indgivet Begæring om Eftergivelse til Kommunalbestyrelsen“ — som ligesom har været glemt hele Tiden. Begæringen forudsættes, og nu slænges Fordringen om den saaledes til i Enden. Det er let at komme derud over, naar man blot vil sætte i 3dje Linie: „Og kan ikke efter derom fremsat Begæring af vedkommende nægte Eftergivelsen;“ saa slippe vi for det Paahæng. Jeg beder undskyld, at jeg indlader mig paa slikt, jeg nævner det bare, men det ere vi jo alle enige om, at det er en vanskelig Sag med sproglig Lovgivning i den parlamentariske Forhandling. Jeg er tilbøjelig til at tro, at vi maa i vor Forretningsorden komme til at tage andre Bestemmelser med Hensyn til Redaktionen af en Lov, til at undergive den en Slags formel Behandling, inden vi endelig afslutte

3dje Behandling, for at Loven kan komme ud i en forsvarlig Stikelse. Jeg har for nylig ved en anden Lejlighed udtalt mig herom, og jeg synes, at der, naar jeg nu læser de tidligere Love for de parlamentariske Forsamlinger og de senere, er en meget væsentlig Forskel i Disfavør af den parlamentariske Forhandling og dens Sprog, og vi se jo ogsaa de tykke Bøger, der ere fyldte af bare Lovfortolninger, dels fordi Betænkningerne ikke altid ere saaledes i deres Udtryk, at man kan slutte noget af dem, dels fordi det ofte ikke bliver Betænkningens Forudsætninger, der bestemmer Afstemningen, saa det Hele bliver et Virvar. Jeg skalde ogsaa henstille til den ansvarlige fungerende Leder for Lovarbejdet i begge Ting, den paagældende Minister, at han ikke er ganske ligegyldig ved at faa en Tanke ind i Lovene, men at han holder paa at bidrage sit, ogsaa gennem Koncispistjerne, til at den endelige Affattelse kan blive en saadan, at vi ikke behøve bagefter at slaas om Forstaaelsen. Jeg nærer ikke Tvivl om, at den høje Minister og det høje Udvalg vil enes om mellem 2den og 3dje Behandling ved Medsættelse i Udvalget af en Redaktionskomite at bringe de Ændringer, som kunne tænkes at være stabile, som man ikke stiller nye Ændringer til, ind under et Lovsprog, der kan stemme med Lovforslagets oprindelige Text, skønt der ogsaa der er Reminiscenser fra tidligere parlamentariske Forhandlinger, der just ikke ere meget rosværdige, men i mange Henseender er det jo dog et godt Arbejde. Jeg vilde gerne spørge den højtærede Ministert hvad der i § 37 forstaaes ved „vedvarende“. Der staar: „Fattigvæsenet er berettiget til, naar vedvarende Fattigunderstøttelse er ydet, at registrere den Understøttedes Gjendelse“. Der maa vist der en nærmere Betegnelse til. Der staar i et Ændringsforslag af Udvalget „vedvarende Understøttelse i 3 Månedes“, og der er det altsaa nøjere betegnet, men som det staar her, medfører Ordet „vedvarende“ Trangen til en Tidsbegrænsning. Thi det gaar jo dog aldrig an, at en Mand, der har eget Hus og Hjem og Gjendelse o. s. v., kan paa Grund af en ganske kort Tids vedvarende Understøttelse blive underkastet alle de Kalamiteter for sin fremtidige Stil-